

# ພຣະວິນຍານແຫ່ງການພະຍາກອນ: ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ

ສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ

Jeff Pippenger

2012-10-13

ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການຊື້ແຈງ

ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ພວກເຮົາໄດ້ລົງມືກະກຽມບົດຖອດຄວາມຂອງ Habakkuk's Two Tables

ເພື່ອແປເປັນພາສາຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນເວັບໄຊຂອງພວກເຮົາ.

ພາລະກິດໃນການປ່ຽນການນຳສະເໜີທີ່ໄວ້ໃຫ້ເປັນການນຳສະເໜີໃນຮູບຂຽນນັ້ນ

ເປັນວຽກທີ່ຫນ້າກວ່າທີ່ອາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບຂັ້ນຕອນອັນຫຼາກຫຼາຍທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຜ່ານເພື່ອປ່ຽນການນຳສະເໜີທີ່ໄວ້ໃຫ້ເປັນການນຳສະເໜີໃນຮູບຂຽນ

ພ້ອມທັງບັນຫາອັນຈຳເປັນທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບການແປເນື້ອຫານັ້ນໃນທີ່ສຸດເປັນພາສາຕ່າງໆໃນເວັບໄຊ.

ພວກເຮົາຫາກໍ່ລົງມືການກວດແກ້ສຳນວນຕົ້ນສະບັບຂອງການນຳສະເໜີທີ່ອາດມີໃນຈຳນວນເກົ່າສົບຫ້າບົດ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ຄົ້ນພົບອີກຂັ້ນຕອນຫນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຜ່ານເຊັ່ນກັນ.

ສິ່ງນັ້ນເກືອບຂ້ອງກັບການພັດທະນາຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປຂອງຂ່າວສານນີ້ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1989

ຈົນເຖິງປະຫວັດສາດປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ.

ໃນບັນດາການນຳສະເໜີເມື່ອປະມານສິບຫ້າປີກ່ອນ

ມີຄວາມຈົ່ງຫຼາຍປະການທີ່ໃນເວລານັ້ນຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈ.

ຄວາມຈົ່ງປະການທຳອິດໃນບັນດານັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຊື້ແຈງ

ຄືການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງໃນປະຫວັດສາດ Millerite. ໃນເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ທູດສະຫວັນອົງທີສອງໄດ້ມາເຖິງເມື່ອຄຣິດຈັກໂປຣແຕສແຕນເລີມບົດປະຕູຂອງຕົນຕໍ່ຕ້ານການນຳສະເໜີຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດຂອງ Miller ຄຽງຄູ່ໄປກັບການສົ້ນສຸດຂອງປີ 1843. William Miller

ໄດ້ດຳເນີນງານໂດຍອີງໃສ່ວິທີຄຳນວນເວລາຢ່າງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງລາວເຊື່ອວ່າລະບຸໄດ້ວ່າ ປີ 1843 ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1843 ແລະສິ້ນສຸດໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844. ລາວໄດ້ຄິດວ່າ

ຄຳພະຍາກອນສາມປະການທີ່ໃນທີ່ສຸດໄດ້ຖືກບັນຈຸໄວ້ໃນແຜນພູມສັກສິດສອງແຜ່ນນັ້ນ ຈະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843, ແລະລາວເຊື່ອວ່າ ປີນັ້ນສິ້ນສຸດໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844. ລາວຜິດພາດຢູ່ສອງປະການ.

ຄຳພະຍາກອນສາມປະການຄື 1335 ວັນໃນດານີເອນ ບົດ 12, 2520 ປີແຫ່ງ "ເຈດີເທືອ" ໃນເລວີນີຕີ ບົດ 26, ແລະ 2300 ວັນໃນດານີເອນ ບົດ 8 ໄດ້ຖືກ Miller ເຂົ້າໃຈວ່າສິ້ນສຸດລົງໃນເດືອນມີນາ ຄ.ສ. 1844. ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພາ Samuel Snow ໃຫ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນສິ້ນສຸດລົງບໍ່ແມ່ນໃນ ຄ.ສ. 1843, ແຕ່ແມ່ນໃນ ຄ.ສ. 1844; ແຕ່ Snow ຍັງໄດ້ລົງມືນຳໃຊ້ວິທີຄິດໄລ່ເວລາແບບ Karite ອີກດ້ວຍ,

ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນວິທີນຳໃຊ້ເວລາທີ່ Miller ໄດ້ໃຊ້ມາ. Miller ໄດ້ໃຊ້ວິທີຄິດໄລ່ເວລາແບບ

Rabbinic/ອົງຕາມວັນສະເໜີກາງວັນກາງຄືນ,

ຊຶ່ງກຳນົດປີໂດຍນັບຈາກລະດູບານໄມ້ຜຸດຫນຶ່ງໄປຫາລະດູບານໄມ້ຜຸດຖັດໄປ.

ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ນຳສະເໜີສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ,

ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈົ່ງທາງປະຫວັດສາດນີ້ແລະ

ກຳລັງໃຊ້ປະສົບການຂອງມົນເລີເພື່ອກຳນົດວັນທີ 22 ມີນາ 1844 ເປັນການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ແລະ ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຂົ້າໃຈ, ແລະ ຍັງເຂົ້າໃຈຢູ່, ວ່າການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງນັ້ນສອດຄ່ອງກັບເວລາທີ່ພວກໂປຣແຕສແຕນໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງມົນເລີກ່ຽວກັບທູດ

ສະຫວັນອົງທຳອິດ, ແລະ ຂໍ້ຄວາມຕາໄປນິເມນຈຸດອ້າງອີງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

“ໃນເດືອນມິຖຸນາ ຄ.ສ. 1842 ທ່ານມິນເລີໄດ້ບັນຍາຍເປັນຊຸດຄົງທຣີຂອງທ່ານທີ່ບົດຖະໜົນ Casco ໃນເມືອງ Portland. ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າເປັນພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການບັນຍາຍເຫຼົ່ານີ້; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມທົ່ວໃຈ ແລະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຕົນໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະພົບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລ່ອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ການບັນຍາຍເປັນຊຸດຄົງທຣີຂອງນີ້ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນເມືອງຫຼາຍກວ່າຄົງທຳອິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ນອກຈາກບາງກຸ່ມທີ່ຍັງເປີດຮັບ, ນັກກາຍຕ່າງໆໄດ້ປັດປະຕູບົດຂອງຕົນບໍ່ໃຫ້ທ່ານມິນເລີເຂົ້າ. ຄຳເທດສະໜາຫຼາຍບົດຈາກເວທີປະກາດຂ່າວຕ່າງໆໄດ້ພະຍາຍາມເປີດໂປງສົງທິຖິກກ່າວຫາວ່າເປັນຄວາມຜິດພາດອັນຄັ້ງໃຫຍ່ຂອງຜູ້ບັນຍາຍ; ແຕ່ຝູງຊົນຂອງຜູ້ຟັງທີ່ເປັນກັງວົນໃຈໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການປະຊຸມຂອງທ່ານ, ແລະຫຼາຍຄົນກໍ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນອາຄານໄດ້. ບັນດາທີ່ປະຊຸມມີຄວາມສະຫງົບ ແລະຕັ້ງໃຈຟັງຢ່າງຜິດປົກກະຕິ.” Life Sketches, 27.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ການປັດປະຕູຕໍ່ຂ່າວສານຂອງ Miller ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການປະຕິເສດທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ແລະໂດຍສອດຄ້ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Miller ກ່ຽວກັບການນັບເວລາແບບ Rabbinic/ອີງຕາມວັນສະເໝືອນພາກ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສັນນິຖານວ່າ ວັນທີ 22 ມີນາ 1844 ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງປີ 1843. ການນຳສະເໜີຂອງ Miller ທີ່ Portland ໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 1842 ແທ້ຈິງແລ້ວເປັນ waymark ທີ່ຊີ້ບອກເຖິງການປະຕິເສດຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ ຊຶ່ງໃນທຸລະໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 18 ເມສາ 1844, ແຕ່ໃນເວລາຂອງການນຳສະເໜີເຫຼົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຕະຫຼົກເຖິງການນຳໄປປະຍຸກຕໍ່ໃຊ້ຂອງ Samuel Snow ຕໍ່ການນັບເວລາແບບ Karaite.

ໃນການນຳສະເໜີຄົງທຳອິດທີ່ພວກເຮົາເລີ່ມແກ້ໄຂຕົ້ນສະບັບນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເຫັນວ່າ ສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນເວລານັ້ນເບິ່ງເໝືອນຈະຂັດແຍ້ງກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສອນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ. ມັນທັງແມ່ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນ. ນັ້ນເປັນພຽງການເນັ້ນໃສ່ການມາເຖິງຢ່າງກ້າວໜ້າຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ອີກທັງເປັນການສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການເປີດຜະນຶກຂ່າວສານນີ້ອອກຢ່າງກ້າວໜ້າ ດັ່ງທີ່ຄືເກີດຂຶ້ນເລີ່ມກັນໃນປະຫວັດສາດຂອງມິນເລີເຮທ໌. ບັນທຶກເພື່ອການຊີ້ແຈງນີ້ອ່ອນຈະຕອບສະໜອງຕໍ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ສະດຸດໃຈກັບການລະບຸຂອງພວກເຮົາວ່າ ວັນທີ 19 ເມສາ 1844 ເປັນຄວາມຜິດຫວັງຄົງທຳອິດຂອງມິນເລີເຮທ໌ ແລະ ກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສອນໄວ້ໃນອະດີດ.

“ຂໍ້ຄວາມທີ່ໜຶ່ງແລະທີ່ສອງໄດ້ຖືກປະກາດໃນປີ 1843 ແລະ 1844, ແລະບັດນີ້ພວກເຮົາກຳລັງຢູ່ພາຍໃຕ້ການປະກາດຂອງຂໍ້ຄວາມທີ່ສາມ; ແຕ່ທັງສາມຂໍ້ຄວາມຍັງຈະຕ້ອງຖືກປະກາດຕໍ່ໄປ. ໃນບັດນີ້ກໍ່ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ ບໍ່ນ້ອຍໄປກວ່າເມື່ອກ່ອນເລີຍ ທີ່ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງຖືກກ່າວຊ້ຳແກ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ໂດຍບາກກາແລະສຽງ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ນຳປະກາດຖ້ອຍຄຳນີ້ໂດຍສະແດງລຳດັບຂອງມັນ ແລະການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນຕ່າງໆທີ່ນຳພາພວກເຮົາໄປເຖິງຂໍ້ຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ຈະມີຂໍ້ຄວາມທີ່ສາມບໍ່ໄດ້ ຖ້າບາດສະຈາກຂໍ້ຄວາມທີ່ໜຶ່ງແລະທີ່ສອງ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງນຳຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ມາອບໃຫ້ແກ້ໄລກ ໂດຍທາງສົງຄົມ ແລະໂດຍຄຳບັນຍາຍ ໂດຍສະແດງໃນແນວປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ເຖິງສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແລະສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ.” Selected Messages, book 2, 104.

ສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ 1 ຈາກ 95

ບົດນຳສູ່ສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ ແລະ ສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ

ໃນຊຸດນີ້, ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາຕາຕະລາງສອງອັນຂອງຮາບາກກ—ຕາຕະລາງປີ 1843 ແລະ 1850—ຕະຫຼອດໄລຍະເວລາອັນຍາວນານ.

ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນໂດຍຈັດວາງສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນໃຫ້ຢູ່ໃນບ່ອນຂອງມັນ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້, ການນຳສະເໜີໃນເບື້ອງຕົ້ນຈຳນວນຫຼາຍຈະເປັນການທົບທວນສຳລັບຜູ້ທີ່ຄົ້ນເຄີຍກັບຂ່າວສານນີ້, ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຮົາກຳລັງຈັດກຽມເປັນຊຸດທີ່ອາດຈະຖືກສຶກສາໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ໃໝ່ຕໍ່ຂ່າວສານນີ້, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງວາງອອກແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານບາງປະການໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ພວກເຮົາຈະເລີ່ມດ້ວຍສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນ, ໂດຍມຸ່ງເນັ້ນໄປທີ່ແງ່ມຸມໜຶ່ງທີ່ພົບໃນນິມົດຄົງທຳອິດຂອງ Ellen White. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານວັກທຳອິດຈາກ Christian Experience and Teachings, ໜ້າ 57.

ບ່ອນຫຼັງຈາກເວລາໃນປີ 1844 ໄດ້ຜ່ານໄປ ນິມົດອັນແຈ້ງຊັດຄົງທຳອິດກໍໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງໄປຢາມ ນາງ Haines ຢູ່ເມືອງ Portland, Maine, ຜູ້ເປັນພັນຮ້ອນເປັນທີ່ຮັກໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ທີ່ດົງໃຈຂອງນາງໄດ້ຜູກພັນແນບສະໜັດກັບດວງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຫ້າຄົນ ລ້ວນແຕ່ເປັນແມ່ຍິງ ໄດ້ຄຸກເຂົ້າລົງຢ່າງສະຫງົບຢູ່ທີ່ແຫ່ນບູຊາຂອງຄອບຄົວ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງອະທິຖານຢູ່ນັ້ນ ລົດເດດແຫ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດເໝືອນຂ້າພະເຈົ້າ ຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນມາກ່ອນ.

ແມ່ຍິງທັງຫ້າຄົນນີ້, ຜູ້ທີ່ຈິດໃຈຂອງພວກນາງຜູກພັນຢ່າງແນບແໜ້ນກັບຊົດສະເຕີໄວທ໌, ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານການສຳແດງໃດໆຂອງຣົດເດດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະ, ພວກນາງລ້ວນແຕ່ເປັນແມ່ຍິງ, ເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ແລະມີຈຳນວນຫ້າຄົນ, ຊຶ່ງອາດຖືກເຫັນວ່າເປັນດັ່ງພົມມະຈາຣິທີ່ສະຫຼາດຫ້າຄົນ. ນີ້ເປັນພຽງຂໍ້ສັງເກດເທົ່ານັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກດັ່ງຖືກຫ້ອມລ້ອມດ້ວຍແສງສະຫວ່າງ ແລະດັ່ງກຳລັງຖືກຍົກຂຶ້ນສູງ ອອກໄປຈາກໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າໜ້າໄປເພື່ອຊອກຫາພວກຜູ້ຄອຍຖ້າການສະເດັດມາໃນໂລກ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດພົບເຂົາໄດ້, ເມື່ອມີສຽງໜຶ່ງກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງອີກຄັ້ງ ແລະຈົ່ງເບິ່ງໃຫ້ສູງຂຶ້ນອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ.” ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເງິຍຕາຂຶ້ນ ແລະໄດ້ເຫັນທາງອັນຊົດຕິ ແລະຄົບແຄບ ຊຶ່ງຖືກຍົກຂຶ້ນໄວ້ສູງເໝືອນໂລກ. ບົນທາງນີ້ ພວກຜູ້ຄອຍຖ້າການສະເດັດມາໄດ້ກຳລັງເດີນທາງໄປສູ່ນະຄອນ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ປາຍສຸດອັນໄກຂອງທາງນັ້ນ. ພວກເຂົາມີແສງສະຫວ່າງອັນເຈັດຈຳຖືກຕັ້ງໄວ້ຂ້າງຫຼັງພວກເຂົາຢູ່ຕົ້ນທາງ, ຊຶ່ງທຸດສະຫວັນອົງໜຶ່ງບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ນັ້ນຄື “ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ.” ແສງນີ້ສ້ອງສະຫວ່າງໄປຕາມທາງຕະຫຼອດ ແລະໃຫ້ແສງແກ່ຕົນຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ສະດຸດ. ຖ້າພວກເຂົາຈ້ອງຕາໄວ້ທີ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງຢູ່ຂ້າງໜ້າພວກເຂົາເລັກນ້ອຍ ນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ນະຄອນ, ພວກເຂົາກໍບອດໄພ. ແຕ່ບໍ່ຊ້າ ບາງຄົນກໍເກີດຄວາມເມື່ອຍອ່ອນ ແລະເວົ້າວ່າ ນະຄອນນັ້ນຍັງອີກໄກຫຼາຍ, ແລະພວກເຂົາຄາດຫວັງວ່າຄົງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນະຄອນນັ້ນກ່ອນນີ້ແລ້ວ. ແລ້ວພຣະເຢຊູຈະຊົງໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ພວກເຂົາ ໂດຍການຍົກພຣະຫັດຂວາອັນຮຸ່ງໂລດຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ, ແລະຈາກພຣະກອນຂອງພຣະອົງກໍມີແສງສະຫວ່າງອອກມາ ແກວ່ງໄຫວ້ເໝືອນຂະບວນຜູ້ຄອຍຖ້າການສະເດັດມາ, ແລະພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ “Alleluia!” ຄົນອື່ນໆ ກັບປະຕິເສດແສງທີ່ຢູ່ຂ້າງຫຼັງພວກເຂົາຢ່າງຜົນຜັນ ແລະເວົ້າວ່າ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກມາໄກເຖິງພຽງນີ້. ແສງທີ່ຢູ່ຂ້າງຫຼັງພວກເຂົາກໍດັບລົງ, ປະໃຫ້ຕົນຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມມືດສະໜັດຢ່າງສົມບູນ, ແລະພວກເຂົາກໍສະດຸດ ແລະສູນເສຍການເຫັນເປົ້າໝາຍ ແລະພຣະເຢຊູ ແລ້ວຕົກອອກຈາກທາງລົງໄປສູ່ໂລກເບື້ອງລຸ່ມ ອັນມືດມົນ ແລະຊົດຮ້າຍ.

ວິນລຽມ ມິນເລີແລະ ການຮ້ອງເອີນໃນຍາມທ່ຽງຄືນ

ໃນການນຳສະເໜີທຳອິດນີ້ ຫຼັງຈາກໄດ້ວາງຈຸດສຳຄັນບາງປະການແລ້ວ ພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງກອງປະຊຸມ Low Hampton ຂອງພວກ Adventists ໃນເດືອນທັນວາ ປີ 1844. ໃນກອງປະຊຸມນີ້ ມີພວກ Millerites ບາງຄົນໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນ ແລະ William Miller ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງ Midnight Cry. ເຫດຜົນຕາມຕົກກະນົກຄື ນິມົດນີ້ ແມ່ນແມ່ນຈະສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນ ແຕ່ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ມັນແມ່ນສຳລັບ William Miller.

ໃນເດືອນດຽວກັນນັ້ນ ວິນລຽມ ມິນເລີ ໄດ້ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ຂ້າງຫຼັງພວກເຮົາ—ຄືສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ—ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຕົກອອກຈາກທາງລົງໄປສູ່ໂລກຂອງຄົນຊົ່ວທີ່ຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ. ພວກເຮົາຈະສຳຫຼວດເຖິງນ້ອຍສຳຄັນຂອງເລື່ອງນີ້. ຫຼັກຖານທາງປະຫວັດສາດສະແດງວ່າ ພວກມິນເລີໂຮໄທ້ໝົດເຊື່ອວ່າ ພວກເຮົາກຳລັງເຮັດໃຫ້ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສືບຄົນສຳເລັດລົງ; ນີ້ເປັນຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປໃນທຳມະການພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ວິນລຽມ ມິນເລີ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນແມ່ນຫຍັງ. ມິນເລີເຊື່ອວ່າ ສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນແມ່ນຂ່າວສານເຮືອງໂມງແຫ່ງການພິພາກສາ ຂອງ Daniel 8:14 ແລະ Revelation 14:6-9. ທ່ານເຊື່ອວ່າ ຂ່າວສານທີ່ທ່ານໄດ້ລົມປະກາດໃນຊ່ວງຕົ້ນທົດສະວັດ 1830 ນັ້ນ ແມ່ນສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ, “ເບີ້ແມ, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ,” ແລະວ່າ ພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດມາສູ່ໂລກໃນຖານະເຈົ້າບ່າວ.

ສຳລັບປະຫວັດສາດຂອງກຸ່ມ Millerite ເປັນສ່ວນໃຫຍ່, ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າຕົນກຳລັງເຮັດໃຫ້ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສືບຄົນສຳເລັດເປັນຈິງ, ແຕ່ພວກເຮົາຄິດວ່າ ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ ໄດ້ພັນລະນາເຖິງຂ່າວສານທີ່ພວກເຮົາກຳລັງປະກາດຢູ່ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພໍເຖິງລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1844, ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ: ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ ແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວເດືອນທົດສະວັດ, ໂດຍທີ່ໄດ້ຄາດໝາຍວ່າພຣະເຢຊູຈະສະເດັດມາໃນວັນທີ່ສືບຂອງເດືອນທົດສະວັດ. ນັ້ນແຫຼະແມ່ນ ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ ທົດເທົ່າຈິງ. ເມື່ອ Miller ປະຕິເສດ ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ ທົດເທົ່າຈິງ ໃນເດືອນທັນວາ 1844, ລາວກຳລັງປະຕິເສດປະຫວັດສາດຂອງລະດູຮ້ອນປີ 1844 ແລະກັບຄືນໄປສູ່ຈຸດຍືນເກົ່າຂອງລາວວ່າ ນັ້ນເປັນພຽງຂ່າວສານທົ່ວໄປຈາກຊ່ວງທົດສະວັດ 1830 ເທົ່ານັ້ນ. ການເຂົ້າໃຈກົດໄກຂອງ ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ ແມ່ນສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ. ຖ້າທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ 2520 ດັ່ງທີ່ກຸ່ມ Millerite ເຂົ້າໃຈ, ທ່ານກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ ໄດ້. ຖ້າທ່ານບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ ດັ່ງທີ່ກຸ່ມ Millerite ເຂົ້າໃຈ, ທ່ານກໍຈະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງລົງໄປສູ່ໂລກຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ.

ໃນການນຳສະເໜີນີ້, ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຈິງບາງປະການໃນແຜນພູມທີ່ໃນບັດຈຸບັນນີ້ ຖືກປະຕິເສດຢ່າງເປີດເຜີຍໂດຍ Adventism. ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີແຫ່ງຄຣິດຈັກ Seventh-day Adventist ແລະນັກເທວະວິທະຍາ Adventist ສ່ວນໃຫຍ່ ປະຕິເສດ 2520. ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາເລື່ອງນີ້ຕາມພຣະຄຳພີໃນຂະນະທີ່ດຳເນີນຕໍ່ໄປ, ແຕ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ ພວກເຮົາຈະສະແດງວ່າ Ellen White ຮັບຮອງ 2520 ຢ່າງເຕັມທີ່. ສະຖາບັນ ແລະນັກເທວະວິທະຍາສ່ວນໃຫຍ່ ຍັງປະຕິເສດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກກ່ຽວກັບ Daily ອີກດ້ວຍ. ພວກເຮົາຈະສະແດງວ່າ ການປະຕິເສດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກທີ່ວ່າ Daily ແມ່ນຄວາມເປັນນອກຮີດ ກໍຄືກັບການປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພີຍາກອນ. ສະຖາບັນຍັງປະຕິເສດຢ່າງເປີດເຜີຍຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກກ່ຽວກັບແກດ—ແກດທີ່ຫ້າ ແລະ ແກດທີ່ຫົກ. ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນໂດຍສະແດງວ່າ ການປະຕິເສດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກກ່ຽວກັບແກດ ຄືກັບການປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພີຍາກອນ.

ໃນບັດຈຸບັນນີ້ ຊາວແອດເວນຕິສສ່ວນໃຫຍ່ ຢ່າງດີທີ່ສຸດກໍຍັງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຄຸ້ມເຄີຍເກືອບຈະທັງໝົດ ກ່ຽວກັບ 1290 ແລະ 1335. ຖ້າບາດສະຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກກ່ຽວກັບ 1335 ແລ້ວ

ກໍຈະບໍ່ມີການຮັບຮອງທາງພຣະຄຳພີໃດໆ ສຳລັບການລະບຸເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າ ທີ່ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844. ຖ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າ ກໍບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈກົນໄກຂອງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນໄດ້. ຖ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງ ລົງໄປສູ່ໂລກຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຍິ່ງເບື້ອງລຸ່ມ. ພວກເຮົາຈະສະແດງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ໃນແຜນພາບ ໂດຍອ້າງອີງຕາມການຮັບຮອງຢ່າງຊັດເຈນຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແລ້ວຈຶ່ງແຍກວິໄສກ່ອນອອກຈາກພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ກ່ອນອື່ນ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຫັນວ່າ ສິ່ງໃດແດ່ໄດ້ຫ້ອມລ້ອມປະຫວັດສາດຂອງຝ່າຍ Millerite ແລະສິ່ງໃດໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນ.

## ປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite ແລະ ການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ

ພວກເຮົາເລີ່ມດ້ວຍ Uriah Smith ຈາກ Thoughts on Daniel and Revelation, ໜ້າ 521, ເພື່ອສະແດງປະຫວັດສາດຂອງ Millerite ແລະກ່າວເຖິງປີ 1798. Uriah Smith ຂຽນວ່າ, “The chronology of the events of Revelation 10 is further ascertained from the fact that this angel is identical with the first angel of Revelation 14.” ໃນ Revelation 10, ມີທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງຮີດອຳນາດອົງໜຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ ໂດຍມີໜັງສືນ້ອຍທີ່ປົດຢູ່ໃນມືຂອງທ່ານ. Ellen White ແຈ້ງແຕ່ພວກເຮົາວ່າ ທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງຮີດອຳນາດອົງນີ້ຄືພຣະເຢຊູຮີດ, ແລະໜັງສືນ້ອຍນັ້ນຄືພຣະທຳດານເຢຊູ. ເມື່ອເຖິງທ້າຍຂອງບົດທິສິບ, ໂຢຮັນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ກັບໜັງສືນ້ອຍນັ້ນ, ຊຶ່ງຈະຫວານຢູ່ໃນປາກຂອງລາວ ແຕ່ຂົນຢູ່ໃນທ້ອງຂອງລາວ. ໂຢຮັນເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດ Millerite, ທີ່ຊົງຂ່າວສານແຫ່ງດານເຢຊູເປັນຄວາມຫວານ ແຕ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຜິດຫວັງອັນຂົນຂົນ. ຕາມທີ່ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ເຂົ້າໃຈ, ທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງຮີດອຳນາດໃນ Revelation 10 ກໍຄືທູດອົງທຳອິດໃນ Revelation 14—ພວກເຮົາແມ່ນທູດອົງດຽວກັນ.

ພວກເຮົາມັກຈະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍໃນການລະບຸເຖິງທູດສະຫວັນເຫຼົ່ານີ້ໃນພຣະທຳພຣະນິມົດຢ່າງຈຳເພາະ, ແຕ່ພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດ. ທູດສະຫວັນຜູ້ມີວິດອຳນາດໃນ ພຣະນິມົດ 10 ກໍແມ່ນທູດສະຫວັນອົງດຽວກັນນັ້ນທີ່ William Miller ເຊື່ອວ່າກຳລັງເຮັດໃຫ້ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄົນສຳເລັດຜົນ ໂດຍການກະທຳພາລະກິດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນ ພຣະນິມົດ 14 ວ່າ: “ຈົ່ງຢາກເກງພຣະເຈົ້າ ແລະຖວາຍພຣະສິດໄດ້ພຣະອົງ ເພາະວ່າເຖິງໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງແລ້ວ.” ໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງນັ້ນ ໝາຍເຖິງ ດານເຢຊູ 8:14. ທູດສະຫວັນເຫຼົ່ານີ້ລະບຸແຈ້ງມຸມທິດຕາຕ່າງກັນຂອງພາລະກິດທີ່ໄດ້ຖືກກະທຳສຳເລັດ.

ກັບຄືນໄປຫາ Uriah Smith: ‘ວ່າດ້ວຍເວລາຂອງເຫດການໃນ ພຣະນິມົດ 10 ຍັງຖືກກຳນົດໃຫ້ແນ່ຊັດຂຶ້ນອີກ ຈາກຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າ ທູດສະຫວັນອົງນີ້ເປັນອົງດຽວກັນກັບທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນ ພຣະນິມົດ 14.’ ລາວອະທິບາຍວ່າສິ່ງໃດເປັນສາຍເຊື່ອມທີ່ຜູ້ກຳລັງພວກເຮົາເຂົ້າດ້ວຍກັນ: ທັງສອງມີຂ່າວສານພິເສດເພື່ອປະກາດ, ທັງສອງເບິ່ງສຽງປະກາດຂອງຕົນດ້ວຍສຽງດັງ, ທັງສອງໃຊ້ພາສາທີ່ຄ້າຍຄືກັນໂດຍອ້າງເຖິງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ແລະທັງສອງປະກາດເລື່ອງເວລາ—ອົງໜຶ່ງປະຕິຍານວ່າຈະບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ, ແລະອີກອົງໜຶ່ງປະກາດວ່າໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ຂ່າວສານໃນ ພຣະນິມົດ 14:6 ຕັ້ງຢູ່ພາກນີ້ຂອງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງເວລາສຸດທ້າຍ.

ອຸຣູຢາ ສະມິດ ກ່າວວ່າ ເວລາແຫ່ງອະວະສານແມ່ນປີ 1798, ແລະຂ່າວສານໃນ ພຣະນິມົດ 14 ມາພາຍຫຼັງຈາກນັ້ນ. ທ່ານຂຽນວ່າ, “ແຕ່ຂ່າວສານໃນ ພຣະນິມົດ 14:6 ຕັ້ງຢູ່ຝັ່ງນີ້ຂອງການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງເວລາໃນຕອນທ້າຍ. ມັນເປັນການປະກາດວ່າ ຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ແລະດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕ້ອງນຳໄປໃຊ້ກັບຄືນຊົ່ວອາຍຸຮຸ່ນສຸດທ້າຍ. ໂປໂລບໄດ້ປະກາດວ່າ

ຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ລູເທີແລະຜູ້ຮ່ວມງານຂອງທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ປະກາດເຊັນນັ້ນ. ໂປໂລໄດໃຫ້ເຫດຜົນເຖິງການພິພາກສາທີ່ຈະມາ, ໃນອະນາຄົດທີ່ຍັງບໍ່ກຳນົດແນ່ຊັດ, ແລະລູເທີໄດ້ວາງມັນໄວ້ຢ່າງນ້ອຍສາມຮ້ອຍປີຫ່າງອອກໄປຈາກສະໄໝຂອງທ່ານ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໂປໂລເຕືອນຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໃຫ້ມີການປະກາດຢ່າງນັ້ນວ່າ ຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ຈົນກວ່າຈະເຖິງເວລາໜຶ່ງ.” ໃນ 2 ເທຊະໂລນກີ 2:1-3, ໂປໂລກ່າວວ່າ ວັນແຫ່ງພຣະຄຣິດຍັງບໍ່ໃກ້ເຂົ້າມາ ຈົນກວ່າການຫຼົງໄປຈະມາກ່ອນ ແລະມະນຸດແຫ່ງບາບຈະຖືກເປີດເຜີຍ. ໂປໂລໄດນຳສະເໜີມະນຸດແຫ່ງບາບ, ເຂົ້ານ້ອຍ, ອຳນາດສັນຕະບາບາ, ແລະໄດ້ຄຸ້ມຄອງໄລຍະເວລາທັງໝົດແຫ່ງການມີອຳນາດສູງສຸດຂອງມັນດ້ວຍຄຳເຕືອນ, ຊຶ່ງໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ເນື່ອງ 1260 ປີ, ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798.

ໃນປີ 1798 ຂໍ້ຈຳກັດການປະກາດວ່າວັນຂອງພຣະຄຣິດໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍໄດ້ລົ້ມຕົ້ນ, ແລະຕາບະທັບໄດ້ຖືກເປີດອອກຈາກບົນນ້ອຍ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດ 14 ໄດ້ອອກໄປ. Uriah Smith ກ່າວວ່າ, “ຖ້າທ່ານຈະເຫັນມັນ,” ນັບແຕ່ປີ 1798 ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ອອກໄປແລ້ວ. ໃນປີ 1798 ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນພຣະນິມິດ 14 ໄດ້ມາຮອດໃນປະຫວັດສາດ—ນີ້ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ປຸກເບີກ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດ 14 ໄດ້ປະກາດວ່າຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ແລະທູດສະຫວັນໃນບົດທີສິບໄດ້ຍືນຍັນຕຳແໜ່ງຂອງຕົນເທິງທະເລແລະແຜ່ນດິນ, ສາບານວ່າຈະບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ. ອັດຕະລັກຂອງພວກເຂົາແມ່ນບາສະຈາກຂັ້ນໄສ. ຂີ້ຕົ້ດເຢັ່ງທັງປວງທີ່ກຳນົດຕຳແໜ່ງຂອງອົງໜຶ່ງ ກໍມີຜົນໃຊ້ໄດ້ສຳລັບອົງອື່ນໜຶ່ງເຊັ່ນກັນ. ຄົນຮຸ່ນປະຈຸບັນກຳລັງເຫັນການສຳເລັດເປັນຈິງຂອງຄຳພະຍາກອນທັງສອງນີ້. ໃນການປະກາດເຮືອງການສະເດັດມາ, ໂດຍສະເພາະຕັ້ງແຕ່ 1840 ຫາ 1844, ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນການສຳເລັດຢ່າງຕັ້ງແຕ່ມຸບົນແລະຢ່າງລະອຽດຮອບດ້ານຂອງພວກມັນ.

Smith ໄດ້ກຳນົດປີ 1840 ແລະ 1844 ໃນການອ້າງເຖິງທູດອົງທຳອິດແຫ່ງ Revelation 14 ທີ່ມາເຖິງໃນປີ 1798, ແຕ່ກໍຍັງກຳນົດທູດອົງທຳອິດໄວ້ໃນປີ 1840 ດ້ວຍ, ບ່ອນທີ່ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຮັບລົດອຳນາດ. ໃນການປະກາດເລື່ອງການສະເດັດມາ, ໂດຍສະເພາະຕັ້ງແຕ່ປີ 1840 ຫາ 1844, ການສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນຂອງມັນໄດ້ລົ້ມຕົ້ນ. ຕຳແໜ່ງຂອງທູດ ທີ່ມີຕົນຂ້າງໜຶ່ງຢູ່ເທິງທະເລ ແລະອີກຂ້າງໜຶ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ ສະແດງເຖິງຂອບເຂດອັນກວ້າງຂວາງຂອງການປະກາດຂອງເຂົາ. ຂ່າວສານນັ້ນຈະຂ້າມມະຫາສະມຸດ ແລະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປສູ່ນານາຊາດຕ່າງໆ, ແລະການປະກາດເລື່ອງການສະເດັດມາກໍໄດ້ປະຕິບັດທຸກສະຖານນີ້ຊັ້ນນາລີໃນໂລກ. ນັບແຕ່ປີ 1840 ເປັນຕົ້ນມາ, ຂ່າວສານຂອງທູດອົງທຳອິດ, ຕາມທີ່ Ellen White ໄດ້ກ່າວໄວ້, ໄດ້ຖືກນຳໄປຍັງທຸກສະຖານນີ້ຊັ້ນໃນໂລກ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ສຳເລັດລົງເມື່ອຫຼັກການປີ-ວັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີໄດ້ຮັບການຍືນຍັນໂດຍການລົ້ມສະຫຼາຍຂອງ ຈັກກະພັດ Ottoman. ໃນຈຸດນີ້ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາລາຍລະອຽດຕ່າງໆ, ແຕ່ກໍກຳລັງຈັດວາງພື້ນຖານໄວ້ສຳລັບປະຫວັດສາດຂອງ Millerite ແລະພະລັງການເຄື່ອນໄຫວຂອງ Midnight Cry.

ເຫດການສຳຄັນທາງປະຫວັດສາດ: ປີ 1833 ແລະ ການຕົກຂອງດາວທັງຫຼາຍ

ໃນປີ 1833 ໄດ້ເກີດມີການຕົກລົງຂອງດາວທັງຫຼາຍ. ນາງ Ellen White ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນໜັງສື The Great Controversy, ໜ້າ 333 ວ່າ: “ໃນປີ 1833, ສອງປີຫຼັງຈາກ Miller ເລີ່ມນຳສະເໜີຕໍ່ສາທາລະນະເຖິງຫຼັກຖານທັງຫຼາຍວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາໃນບໍ່ຊ້າ, ເຄື່ອງໝາຍສຸດທ້າຍກໍໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ວ່າເປັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຕັດວ່າ: ‘ດາວທັງຫຼາຍຈະຕົກຈາກຟ້າສະຫວັນ.’ Matthew 24:29. ແລະ John

ໃນໜັງສືພຣະນິມົດໄດ້ປະກາດວ່າ,  
ເມື່ອທ່ານໄດ້ເຫັນໃນນິມົດເຖິງເຫດການທັງໝາຍທີ່ຈະເປັນລາງບອກລ່ວງໜ້າເຖິງວັນແຫ່ງພຣະເຈົ້າວ່າ:  
'ດາວທັງໝາຍໃນຜ້າສະຫວັນໄດ້ຕົກລົງມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກ  
ເໝືອນດັ່ງຕົ້ນໝາກເດືອນສິ້ນໝາກອ່ອນຂອງມັນ ເມື່ອຖືກລົມແຮງເຂົ້າ.' Revelation 6:13.  
ຄຳພະຍາກອນນີ້ໄດ້ຮັບການສຳເລັດຢ່າງໂດດເດັ່ນແລະນຳປະທັບໃຈ ໃນຝົນດາວຕົກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເມື່ອວັນທີ 13  
ພະຈິກ 1833."

ຄຳພະຍາຍາມຂອງ William Miller ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ: 'ໃນວັນເສົາ  
ຫຼັງຈາກຮັບປະທານອາຫານເຊົ້າ—ໃນລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1833,  
ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງລົງທຶມໃນຕະຊຽນໜັງສືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອພິຈາລະນາບາງປະເດັນໜຶ່ງ,  
ແລະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າລຸກຂຶ້ນເພື່ອອອກໄປເຮັດວຽກ,  
ຂໍ້ຄວາມນີ້ໄດ້ເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຫນັກແຮງຍິ່ງກວ່າທຸກຄັ້ງກ່ອນ, "ຈົ່ງໄປ  
ແລະປະກາດສົ່ງນິເກດໂລກ." ຄວາມປະທັບໃຈນັ້ນເກີດຂຶ້ນກະທັນຫັນ  
ແລະມາດ້ວຍພະລັງຢ່າງຫນັກຈົນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຊຸດຕົວລົງໃນເກົ້າອີໄຟອັນກັບກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າໄປບໍ່ໄດ້,  
ພຣະອົງເຈົ້າ." "ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່?" ຄືດັ່ງມືຄຳຕອບກັບມາ, ແລ້ວຂໍ້ແກ້ຕົວທັງບວງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍປາກົດຂຶ້ນ,  
ຄືຄວາມຂາດແຄນຄວາມສາມາດຂອງຕົນ; ແຕ່ຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໜັກຫນ່ວງຫຼາຍເຫຼືອເກີນ  
ຈົນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃນພັນທະສັນຍາອັນແຈ້ງຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າວ່າ ຖ້າພຣະອົງຈະເປີດທາງ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປ  
ແລະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຕາມໂລກ. "ທ່ານໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ໂດຍຄຳວ່າເປີດທາງ?"  
ຄືດັ່ງມືຄຳນີ້ເຂົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ. ອ້າວ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ,  
ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳເຊີນໃຫ້ໄປກ່າວຕໍ່ສາທາລະນະໃນບ່ອນໃດໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະໄປ  
ແລະບອກເຂົາທັງໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພົບໃນພຣະຄຳພີກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.  
ໃນທັນທີນັ້ນ ພາລະອັນໜັກອົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຫາຍໄປໝົດ. ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍຊິນຊົມຍິນດີວ່າ  
ບາງທິອາດຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຄຳເຊີນເຊັ່ນນັ້ນເລີຍ;  
ການທົດລອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ແກ່ຄົນອື່ນ,  
ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍມີຄວາມຄາດໝາຍພຽງແລ້ວກັບອ້ອມຫຼາຍວ່າຈະຖືກເຊີນໄປໃນຂອບເຂດແຫ່ງການຮັບໃຊ້ໃດໜຶ່ງ.  
ປະມານເຄິ່ງຊົ່ວໂມງຕໍ່ຈາກເວລານັ້ນ, ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະອອກຈາກຫ້ອງ, ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງທ່ານ  
Guilford ຈາກ Dresden, ຫ່າງຈາກທິພັກອາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າປະມານສິບຫົກໄມ, ໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະກ່າວວ່າ  
ບົດາຂອງເຂົາໄດ້ໃຫ້ມາເຊີນຂ້າພະເຈົ້າ ແລະບາດຖະໜາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປບ້ານກັບເຂົາ,  
ໂດຍຄຶດວ່າບາງທິລາວຄົງບາດຖະໜາພົບຂ້າພະເຈົ້າເພາະທຸລະບາງຢ່າງ.  
ຂ້າພະເຈົ້າຖາມເຂົາວ່າລາວຕ້ອງການຫຍັງ. ເຂົາຕອບວ່າ  
ໃນວັນຖັດໄປຈະບໍ່ມີການເທດສະໜາໃນໂບດຂອງພວກເຂົາ, ແລະບົດາຂອງເຂົາບາດຖະໜາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປ  
ແລະກ່າວກັບປະຊາຊົນໃນເລື່ອງການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນທັນທີນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໂກດຕົນເອງທັນທີ  
ເພາະໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍານັ້ນຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າກະບົດຂຶ້ນທັນທີຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຕັດສິນໃຈວ່າຈະບໍ່ໄປ.  
ຂ້າພະເຈົ້າຈາກເດັກນ້ອຍຄົນນັ້ນໄປໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບໃດແກ່ເຂົາ ແລະຖອຍຕົວໄປຫາດົງໄມໃກ້ໆ  
ດ້ວຍຄວາມທຸກໃຈຢ່າງຍິ່ງ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງສັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະມານໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ,  
ພະຍາຍາມປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບພຣະອົງ,  
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຫາຄວາມຜ່ອນຄາຍບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ມີຄວາມປະທັບໃຈໃນຈິດສຳນຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,  
"ເຈົ້າຈະເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຈະຜິດສັນຍານັ້ນໃນໄວເພີ່ນບໍ່?"  
ແລະຄວາມບາບອັນຫນັກຫນ່ວງເກີນປະມານຂອງການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນກໍຖ້າໃຖມທັບຖົມຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດ  
ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈຳນົນຍອມ ແລະສັນຍາຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ຖ້າພຣະອົງຈະຄຳລຸນຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະໄປ,  
ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງໃຫ້ປະທານພຣະຄຸນແລະຄວາມສາມາດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ  
ເພື່ອປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຮຽກຮ້ອງຈາກຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າກັບເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ

ແລະພົບວ່າເດັກນ້ອຍຄົນນັ້ນຍັງຄົງລຳຖ້າຢູ່ ເຂົາຢູ່ຕ່າງຈົນຫຼັງອາຫານທ່ຽງ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າກັກໄປທີ່ Dresden ພ້ອມກັບເຂົາ. ດັ່ງນີ້ແຫຼ່ງ Miller, ໃນລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1833, ໄດ້ເລີ່ມນຳສະເໜີຂ່າວສານນັ້ນຕໍ່ສາທາລະນະ. ໃນເດືອນທັນວາ 1833, ການຕົກຂອງດວງດາວທັງຫຼາຍໄດ້ເພີ່ມຄວາມຂັ້ນຂົມອັນສັກສິດໃຫ້ແກ່ຂ່າວສານຂອງລາວ.

## 1840: ການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນ ແລະ ຈັກກະພັດອົດໂຕມັນ

ໃນປີ 1840, ເອັນເລນ ໄວທ໌ໄດ້ກ່າວເຖິງການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ໂດດເດັ່ນຢ່າງໜຶ່ງ. ຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ມັກຖືກໃຫ້ແຍ້ງໃນບັນດາຂໍ້ຂຽນແຫ່ງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ໂດຍມີບາງຄົນໃຫ້ຖຽງວ່າ Uriah Smith ໄດ້ແຈກຢູ່ເຂົ້າໄປໃນ The Great Controversy, ແຕ່ຂໍ້ໃຫ້ແຍ້ງເຫຼົ່ານີ້ມີມູນຄວາມຈິງ.

ນາງກຳລັງເວົ້າເຖິງລຳດັບຂອງການສຳເລັດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ນຳໄປສູ່ປີ 1840, ລວມທັງການຕົກລົງຂອງດາວຕ່າງໆ ແລະ ວັນມືດ. ນາງຂຽນວ່າ, "ໃນປີ 1840, ການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນອັນໂດດເດັ່ນອີກຢ່າງໜຶ່ງ ໄດ້ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຢ່າງກວ້າງຂວາງ."

ນາງກ່າວເຖິງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການຄາດຄະເນຂອງມະນຸດໂດຍ Josiah Litch. ສອງປີກ່ອນຫນ້ານັ້ນ Josiah Litch, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຊົນນຳຜູ້ໜຶ່ງໃນການປະກາດເລື່ອງການສະເດັດມາຄົງທິສອງ, ໄດ້ຕີພິມຄຳອະທິບາຍ Revelation 9 ໂດຍພະຍາກອນລ່ວງໜ້າເຖິງການລົ້ມລົງຂອງຈັກກະພັດ Ottoman. ຕາມການຄຳນວນຂອງລາວ, ອຳນາດນີ້ຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840. ໃນເວລາທີ່ກຳນົດນັ້ນ ຕຸຣະກີ, ໂດຍຜ່ານທາງທູດຂອງນາງ, ໄດ້ຍອມຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກບັນດາມະຫາອຳນາດພັນທະມິດແຫ່ງຢູໂຣບ ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ວາງຕົນໄວ້ໃນການຄວບຄຸມຂອງບັນດາຊາດຄຣິດສະຕຽນ. ເຫດການນັ້ນໄດ້ສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຢ່າງຖືກຕ້ອງພອດີ. ເມື່ອຂ່າວນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ກັນ, ມະຫາຊົນເປັນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ຖືກຊັກຈູງໃຫ້ເຊື່ອໝັ້ນໃນຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງຫຼັກການໃນການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນທີ່ Miller ແລະຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວໄດ້ຍຶດຖື, ແລະຂະບວນການ Advent ໄດ້ຮັບແຮງຜັກດັນຢ່າງອັດສະຈັນ. ບັນດາບຸລຸດຜູ້ມີການສຶກສາແລະມີຖານະໄດ້ຮ່ວມກັບ Miller ໃນການປະກາດແລະຕີພິມທັດສະນະຂອງລາວ, ແລະນັບແຕ່ 1840 ຫາ 1844 ພາລະກົດນັ້ນໄດ້ຂະຫຍາຍອອກຢ່າງຮວດເລັ້ວ.

ອຸຣູຢາ ສະມິດ ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນ ພຣະນິມິດ 14 ໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1798, ແຕ່ທູດອົງນັ້ນເປັນທູດອົງດຽວກັນກັບທູດໃນ ພຣະນິມິດ 10. ໃນ ພຣະນິມິດ 10, ໂຢຮັນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ເອົາໜັງສືນ້ອຍອອກຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນ ແລະກິນມັນ, ແລະມັນຈະຫວານໃນປາກຂອງລາວ. ຂ່າວສານຂອງພວກມັນເລີ່ມໄດ້ກ້າຍເປັນຫວານໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ຫຼັງຈາກໄດ້ພະຍາກອນເຖິງການລົ້ມລົງຂອງຈັກກະພັດອົດໂຕມັນເປັນເວລາສອງປີໂດຍອີງຕາມຫຼັກການວັນ-ປີຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ. ເມື່ອເຫດການນັ້ນໄດ້ສຳເລັດຕາມຢ່າງແມ່ນຍາ, ຂ່າວສານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະກາດມານັ້ນກໍໄດ້ກ້າຍເປັນຫວານໃນປາກຂອງພວກເຂົາ.

ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ກ້າຍເປັນຄວາມຫວານໃນປາກຂອງພວກເຂົາ.

ໂຢຮັນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ຮັບເອົາບັນອຍອອກຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ໄດ້ລົງມາ.

ທູດສະຫວັນນັ້ນລົງມາໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ແລະທູດສະຫວັນແຫ່ງພຣະນິມິດ 10

ນີ້ເປັນອົງດຽວກັນກັບທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນພຣະນິມິດ 14. ທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດ 14 ໄດ້ມາໃນປີ 1798 ໃນເວລາແຫ່ງອະວະສານ, ແຕ່ຂ່າວສານຂອງລາວໄດ້ຮັບການປະທານລົດໃນປີ 1840. ເອລເລນ ໄວທ໌ ກ່າວວ່າ ເມື່ອເຫດການນັ້ນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ, ຜູ້ຊົນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ຖືກຊັກຈູງໃຫ້ເຫັນຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງຫຼັກການແຫ່ງການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນທີ່ມີເລີ່ມແລະຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວໄດ້ຮັບເອົາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ທົດສະວັດ 1930, ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1919 ແຕ່ໂດຍສະເພາະໃນທົດສະວັດ 1930,

ອັດເວນຕົດສະມາໄດ້ປະຕິເສດກົດເກນແຫ່ງການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນທີ່ມີເລີ່ມ



ແລະຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວໄດ້ຮັບເອົາ—ກົດເກນເຫຼົ່ານັ້ນຄືວິທີ proof text ໃນການສຶກສາພຣະຄຳພີ.

### ແຜນພາບ 1843 ແລະ ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ

ໝູ່ໝາຍຖັດໄປໃນປະຫວັດສາດຄືແຜນພາບ 1843 ຊຶ່ງໄດ້ຈັດເຮັດຂຶ້ນໃນເດືອນພຶດສະພາ 1842. Ellen White ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ແຜນພາບ 1843 ໄດ້ຖືກຊົງນຳໂດຍພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະວ່າມັນບໍ່ຄວນຖືກດັດແປງ, ຕົວເລກຕ່າງໆເປັນດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປະສົງໃຫ້ເປັນ, ແລະພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຢູ່ເໝືອນ ແລະຊົງປົກປັດຄວາມຜິດພາດຢູ່ໃນຕົວເລກບາງຈຳນວນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດສາມາດເຫັນມັນໄດ້ ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຖອນອອກ.” ແຜນພາບນີ້ເປັນໝູ່ໝາຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງໄດ້ຈັດເຮັດຂຶ້ນໃນເດືອນພຶດສະພາ 1842. ໃນເດືອນມິຖຸນາ 1842, ບັນດາຄຣິດຈັກໂປຣເຕສແຕນໄດ້ປັດປະຕູຂອງຕົນ ແລະທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງກໍມາເຖິງ.

ຈາກ Testimonies, ເຫຼັ້ມທີ 1, ໜ້າ 21: “ໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 1842, ທ່ານ Miller ໄດ້ບັນຍາຍເປັນຊຸດຄັ້ງທີສອງຂອງທ່ານທີ່ບົດ Casco Street ໃນເມືອງ Portland, ລັດ Maine. ນອກຈາກມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນບາງປະການ, ນັກຍາຕ່າງໆໄດ້ປັດປະຕູບົດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ທ່ານທ່ານ Miller.” Ellen White ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ ໃນຖານະເປັນຄຣິດສະຕຽນ Seventh-day Adventist, ພວກເຮົາຄວນຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໃຊ້ເຫດຜົນຈາກເຫດໄປຫາຜົນ. ເຫດຜົນທີ່ໃຫ້ບັນດາໂບດ Protestant ປັດປະຕູຂອງພວກເຂົາ ຄືການນຳແຜນພາບນີ້ເຂົ້າມາ. ເມື່ອແຜນພາບນີ້ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນເດືອນພຶດສະພາ, ບັນດາໂບດ Protestant ໄດ້ຕັດສິນວ່າພວກ Millerite ເປັນພວກຄັ້ງໃຫ້ທາງສາສະໜາທີ່ຖືກຫຼອກວອງ.

ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດແມ່ນຕໍ່ໄປ. ຈາກ The Great Controversy, ໜ້າ 393: “ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນປີ 1842 ຄຳແນະນຳທີ່ໃຫ້ໃນຄຳພະຍາກອນນີ້ໃຫ້ຂຽນນິມົດນັ້ນໄວ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນແຈ້ງຊັດເທິງແຜ່ນຕາຕະລາງ ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ່ານມັນຈະໄດ້ແລ່ນໄປ ໄດ້ຊັກນຳໃຫ້ Charles Fitch ຈັດກຽມແຜນພາບຄຳພະຍາກອນເພື່ອອະທິບາຍນິມົດຕ່າງໆໃນພຣະທຳ Daniel ແລະ Revelation.” Charles Fitch ຜູ້ທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດກ່ອນຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ບໍ່ດົນ ໄດ້ຖືກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຊ້ໃນປະຫວັດການນີ້. ທ່ານໄດ້ຈັດກຽມແຜນພາບນັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຕີພິມໃນເດືອນພຶດສະພາ 1842.

ການຕີພິມແຜນພາບນີ້ໄດ້ຖືກຖືວ່າເປັນການສຳເລັດຕາມພຣະບັນຊາຂອງຮາບາກຸກ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ບໍ່ມີໃຜສັງເກດເຫັນການຊັກຊ້າອັນປາກົດໃນການສຳເລັດຂອງນິມົດ. ໃນຄຳພະຍາກອນດຽວກັນນັ້ນ ໄດ້ມີການສະແດງເຖິງເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າ. ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງ ພຣະຄຳຂັ້ນໃດບາກົດວ່າມີຄວາມສຳຄັນ: “ນິມົດນັ້ນຍັງມີໄວ້ສຳລັບເວລາອັນກຳນົດໄວ້, ແຕ່ໃນບັນຍາຍມັນຈະກ່າວ ແລະບໍ່ຕົວະ; ເຖິງແມ່ນມັນຈະຊັກຊ້າ ຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນ ເພາະມັນຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ. ຄົນຊອບທຳຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອ.” ເວລາແຫ່ງການລຳຖ້ານັ້ນຄືຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844. ພວກມັນເລີ່ມໄດ້ພະຍາກອນເຖິງວັນສິນໂລກໃນປີ 1843 ໂດຍໃຊ້ການນັບເວລາຕາມພຣະຄຳພີ. ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາໃນເວລານັ້ນ ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844. ນັ້ນແຫຼະຄືເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າ.

ນີ້ແມ່ນເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າໃນຄຳອຸປະມາຂອງພຣະຍິງສາວສົບຄົນ, ໃນ Habakkuk 2, ແລະໃນ Daniel 12. Daniel 12:11 ກ່າວວ່າ, “ແລະນັບແຕ່ເວລາທີ່ຄືອົງບູຊາປະຈຳວັນຖືກເອົາອອກໄປ...” ພວກຜູ້ບຸກເບີກໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າລັດທິນອກສາສະໜາໄດ້ຖືກປາບລົງໃນປີ 508, ເມື່ອ Clovis ໄດ້ພ້ອມແພ່ Visigoths. ນັບແຕ່ເວລາທີ່ລັດທິນອກສາສະໜາຖືກເອົາອອກໄປ ແລະ ອຳນາດສັນຕະປາບຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ (ສາມສົບປີຕໍ່ມາໃນປີ 538), ຈະມີ 1290 ວັນ. ຂໍ້ຕໍ່ໄປກ່າວວ່າ, “ຄວາມສຸກຈົ່ງມີແກ່ຜູ້ທີ່ລອຍ ແລະ ມາເຖິງພັນສາມຮ້ອຍສາມສົບຫ້ວັນ.” 508 ບວກ 1335 ເທົ່າກັບ 1843. “ຄວາມສຸກຈົ່ງມີແກ່ຜູ້ທີ່ມາເຖິງປີ 1843.” 1335 ເປັນເຄື່ອງໝາຍເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ,

“ຄວາມສຸກຈົມແກ່ຜູ້ທີ່ຄອຍ ແລະ ມາເຖິງປີ 1843.”

ຖ້າທ່ານຍຶດຖືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກຜູ້ບຸກເບີກກ່ຽວກັບ “ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ,” ດັ່ງທີ່ Ellen White ກຳນົດຖືໄດ້ນັ້ນ, ສິ່ງນີ້ແຈ້ງຊັດ.

ເພື່ອໃຫ້ແຈ້ງຊັດຍິ່ງຂຶ້ນ, ອີຊາຍາ 30:18 ກ່າວວ່າ, “ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຄອຍຖ້າ.” ໃນທຶນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືເຈົ້າບ່າວໃນອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ, ແລະພຣະອົງກຳລັງຊັກຊ້ຳຢູ່. “ເພາະສະນັ້ນ ເຈົ້າບ່າວຈະຊັກຊ້ຳເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະກະລຸນາຕໍ່ທ່ານ, ແລະເພາະສະນັ້ນ ພຣະອົງຈະຖືກຍົກສູງຂຶ້ນເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະເມດຕາຕໍ່ທ່ານ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການພິພາກສາ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າພຣະອົງລ້ວນແຕ່ເປັນສຸກ.” ນີ້ສອດຄ່ອງກັບ ດານເອ໌ 12:12: “ຄວາມສຸກຈົມແກ່ຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າ ແລະມາເຖິງ 1335.” ເຈົ້າບ່າວຊັກຊ້ຳໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844. ມີພຣະພອນຜູກຕິດຢູ່ກັບການມາເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ແລ້ວຈຶ່ງຄອຍຖ້າ. ເມື່ອທ່ານມາເຖິງບ່ອນນີ້, ທ່ານຕ້ອງຄອຍຖ້າ. ທ່ານກຳລັງຄອຍຫຍັງ? ຮາບາກຸກ 2:3 ກ່າວວ່າ, “ເພາະນິມົດນັ້ນຍັງມີໄວ້ສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້, ແຕ່ໃນຕອນປາຍມັນຈະເວົ້າ ແລະຈະບໍ່ຕົວະ; ເຖິງແມ່ນມັນຈະຊັກຊ້ຳ, ຈຶ່ງຄອຍມັນ.” ພຣະພອນຂອງການມາເຖິງ 1335 ຄືພຣະພອນຂອງການມາເຖິງປະຫວັດສາດນີ້, ບ່ອນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ສິ່ງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນສຳເລັດ.

ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນສຽງຮ້ອງຍາມທຸ່ງຄືນ. ບາງຄົນໄດ້ເດີນທາງໄປພ້ອມກັບພວກ Millerites ບໍ່ແມ່ນເພາະປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງຕົນກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ຫຼືການສຶກສາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງ, ແຕ່ເພາະຄວາມຢ້ານກົວ. ກ່ອນທີ່ສຽງຮ້ອງຍາມທຸ່ງຄືນຈະມາເຖິງ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະແຍກພົນອົງເຫຼົ່ານີ້ອອກຈາກຂະບວນການ. ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການຕຽມພ້ອມສຳລັບສຽງຮ້ອງຍາມທຸ່ງຄືນ. ຕາມທີ່ Ellen White ກ່າວໄວ້, ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້, ພວກເຮົາກໍຈະຕົກລົງຈາກເສັ້ນທາງໄປສູ່ໂລກຄົນຊົ່ວທີ່ຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ.

ການປະທານພະລັງແຫ່ງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ

ຈາກ Early Writings, ໜ້າ 238: “ໃກ້ຈະເຖິງຕອນສຸດທ້າຍຂອງຂ່າວສານທູດອົງທີສອງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກສະຫວັນສ່ອງລົງເທິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ລັງສີຂອງແສງນີ້ເບິ່ງສະຫວ່າງຈັດງົດວ່າອາທິດ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງທູດສະຫວັນຮ້ອງປະກາດວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ.’” ນີ້ຄືສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງມາເພື່ອປະທານລົດອຳນາດແກ່ຂ່າວສານທູດອົງທີສອງ. ຜູ້ບຸກເບີກໃນຍຸກຕົ້ນເຂົ້າໃຈວ່າ ຂ່າວສານທູດອົງທຳອິດໄດ້ມາຮອດໃນປີ 1798 ແຕ່ໄດ້ຮັບລົດອຳນາດເມື່ອອານາຈັກ Ottoman ລົ້ມສະລາຍໃນປີ 1840. ຂ່າວສານທູດຂ່າວສານມາຮອດໃນຈຸດໜຶ່ງຂອງເວລາ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບລົດອຳນາດ. ຂ່າວສານທູດອົງທີສອງມາຮອດໃນວັນທີ 22 ມີນາ, 1844 ເມື່ອບັນດາຄຣິສຕະຈັນ Protestant ໄດ້ບໍດີປະຕູຂອງຕົນຕໍ່ຂ່າວສານ Millerite. ສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນເປັນສິ່ງທີ່ປະທານລົດອຳນາດແກ່ຂ່າວສານທູດອົງທີສອງ. ຂ່າວສານທູດອົງທີສາມມາຮອດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ, 1844, ແລະໄດ້ຮັບລົດອຳນາດເມື່ອທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງລົດໃນ Revelation 18 ເຂົ້າຮ່ວມກັບມັນ. ຂ່າວສານທູດຂ່າວສານມາຮອດໃນປະຫວັດສາດ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບລົດອຳນາດ. ນີ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ.

ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນໄດ້ໃຫ້ລົດອຳນາດແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ. ທູດສະຫວັນທັງຫຼາຍໄດ້ຖືກສົ່ງມາຈາກສະຫວັນເພື່ອບຸກເຫຼົ້າວິສຸດຊົນທີ່ຖືກຄອຍໃຈ

ແລະຕຽມພວກເຂົາໃຫ້ພ້ອມສຳລັບພະລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຍັງຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.

ບັນດາຜູ້ຊາຍທີ່ມີພອນສະຫວັນຫຼາຍທີ່ສຸດໄດ້ເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຮັບຂ່າວສານນີ້. William Miller

ໄດ້ເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຮັບຂ່າວສານນີ້; ກົງກັນຂ້າມ, ລາວແມ່ນຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຮັບມັນ.

ລາວເປັນຜູ້ທີ່ມີພອນສະຫວັນສູງສຸດໃນການເຂົ້າໃຈຂ່າວສານນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ Samuel Snow ເປັນຄົນທຳອິດ. ຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ນຳໃນພະລະກິດນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ສຸດທ້າຍທີ່ຮັບ ແລະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສຽງຮ້ອງນັ້ນດັງຂຶ້ນ.

ໃນທາງປະຫວັດສາດ, ບຸກຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຍອມຮັບຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ ກໍແມ່ນ William Miller.

ຈາກ The Great Controversy, 376: ໃນລະຫວ່າງການປະທານພະລັງແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ, ປະມານ 50,000 ຄົນໄດ້ອອກຈາກບັນດາຄຣິສຕະຈັກ. ເນື່ອງຈາກວ່າພາລະກິດຂອງ Miller ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆ, ໃນເບື້ອງຕົ້ນມັນຈຶ່ງໄດ້ຮັບການມອງເຫັນດ້ວຍຄວາມໂປດປານ; ແຕ່ເມື່ອບັນດາສັດຕະບານແລະຜູ້ນຳທາງສາສະໜາໄດ້ຕັດສິນໃຈຄັດຄ້ານຄຳສອນເຮືອງການສະເດັດມາ ແລະປາຖະໜາຈະລະງັບການກະຕຸ້ນໃດໆໃນເຮືອງນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ຕັດຕົ້ນມັນຈາກທຳມາສະໜາ ແລະປະຕິເສດໃຫ້ສະມາຊິກຂອງຕົນມີສິດທິໄປພັງການເທດສະໜາເຮືອງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ ຫຼືແມ່ນແຕ່ເວົ້າເຖິງຄວາມຫວັງຂອງພວກເຂົາໃນການປະຊຸມສາມັກຄີ. ບັນດາຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກ Adventist ໃນບັດຈຸບັນ ຜູ້ທີ່ຫ້າມການສອນຂ່າວສານນີ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະແມ່ນແຕ່ໃນບ້ານເຮືອນສ່ວນຕົວ ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ວ່າໜ້າໃນຫົນໃດຍະບວນການ Millerite.

ບັນດາຜູ້ເຊື່ອໄດ້ພົບຕົນເອງຢູ່ໃນການທົດລອງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະຄວາມສັບສົນຢ່າງຫນັກ.

ພວກເຂົາຮັກຄຣິສຕະຈັກຂອງຕົນ ແລະບໍ່ຢາກແຍກອອກ,

ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າຄຳພະຍານແຫ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກົດຂີ່

ແລະສິດຂອງຕົນໃນການຄົ້ນຄວ້າຄຳພະຍາກອນຖືກປະຕິເສດ,

ພວກເຂົາກໍຮູ້ສຶກວ່າຄວາມສັດຊື່ພຣະເຈົ້າຫ້າມພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດນັ້ນ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມບົດກັນຄຳພະຍານແຫ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ

ບໍ່ອາດຖືວ່າເປັນອົງປະກອບເປັນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດ. ເຫດສະນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າຕົນມີເຫດຜົນອັນຊອບທຳໃນການແຍກອອກຈາກຄວາມຜູກພັນເດີມ.

ໃນລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1844, ປະມານ 50,000 ຄົນໄດ້ຖອນຕົວອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ.

**ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Miller ແລະ ສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນອັນແທ້ຈິງ**

ຈາກປຶ້ມ Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission ຂອງ Elder Damsteegt,

Miller ເຊື່ອວ່າການປະກາດຂ່າວສານໃນ Daniel 8:14 ແລະຂອງທູດອົງທຳອິດໃນ Revelation 14

ແມ່ນສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ—“ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງສະເດັດມາ.”

ທ່ານເຊື່ອວ່າຂ່າວສານນີ້ກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະຄຣິດ. Miller

ຄິດວ່າປະຫວັດສາດທັງໝົດແມ່ນສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ, ແຕ່ Ellen White

ກ່າວວ່າສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນໄດ້ສຳເລັດລົງໃນຈຸດເວລາອັນສະເພາະໜຶ່ງ. Samuel Snow

ໄດ້ໃຫ້ຫົວຂໍ້ການນຳສະເໜີຂອງລາວວ່າ “The True Midnight Cry”

ເພື່ອແຍກມັນອອກຈາກຄຳສອນຂອງພວກ Millerite ທີ່ວ່າສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນແມ່ນຂ່າວສານທົ່ວໄປ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ຝ່າຍວິນຍານຫຼາຍທີ່ສຸດໄດ້ຮັບຂ່າວສານນັ້ນກ່ອນ, ແລະຜູ້ທີ່ເຄີຍນຳໜ້າໃນພາລະກິດນັ້ນແຕ່ເດີມ

ກັບເປັນກຸ່ມສຸດທ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບ ແລະຊ່ວຍເພີ່ມພະລັງໃຫ້ແກ່ສຽງຮ້ອງນັ້ນ. William Miller,

ຜູ້ທີ່ໄດ້ນຳພາພາລະກິດນັ້ນຕັ້ງແຕ່ປີ 1833 ເປັນຕົ້ນມາ, ໄດ້ຕັ້ງສູ້ຢ່າງໜັກກັບຂ່າວສານ Midnight Cry

ເມື່ອມັນມາເຖິງໃນເດືອນສິງຫາ 1844. ທ່ານບໍ່ແນໃຈເກືອບການແຍກຕົວອອກຈາກບັນດາຄຣິດຕະຈັກ

ແລະໄດ້ສັງສອນຄວາມເຂົ້າໃຈອີກແນວໜຶ່ງກ່ຽວກັບ Midnight Cry ມາເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ.

ວິນລຽມ ມົນເລີໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄືຍຢືນຢັນຢ່າງແນ່ນອນເຖິງວັນໃດວັນໜຶ່ງໂດຍສະເພາະສຳລັບການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເນື່ອງຈາກເຊື້ອວ່າບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ໃດຈະຮູ້ວັນແລະເມື່ອໃດ. ໃນຄຳບັນຍາຍທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຕີພິມເຜີຍແຜ່, ດັ່ງທີ່ຈະເຫັນໄດ້ໃນໜ້າປົກ, ໄດ້ລະບຸວ່າ ປະມານປີ 1843. ໃນຄຳບັນຍາຍດ້ວຍວາຈາທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ຟັງຢ່າງສະເໝີວ່າ ຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານັ້ນຈະສູນສຸດລົງໃນປີ 1843 ຖ້າຫາກບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດໃນການຄຳນວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ອາດກ່າວໄດ້ວ່າ ອະວະສານຈະບໍ່ມາເຖິງແມ່ນກ່ອນເວລານັ້ນ, ແລະວ່າພວກເຂົາຄວນຕຽມພ້ອມຢູ່ສະເໝີ. ໃນປີ 1842, ບາງຄົນໃນບັນດາພົນອ້ອງໄດ້ເທດສະໜາດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງຍິ່ງເຖິງປະທັບແນ່ນອນ, ແລະໄດ້ຕີຕຽນຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໃສ່ຄຳວ່າ 'ຖ້າຫາກ.'" ໃນເດືອນພຶດສະພາ 1842, ແຜນພາບ 1843 ໄດ້ຖືກຈັດພິມເຜີຍແຜ່, ແລະພວກພົນອ້ອງໄດ້ບອກໃຫ້ ມົນເລີນຳຄຳວ່າ 'ຖ້າຫາກ' ອອກຈາກການນຳສະເໜີຂອງລາວ.

ມົນເລີໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, "ໜັງສືພິມສາທາລະນະກໍໄດ້ຕີພິມເຊັ່ນກັນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດວັນທີ່ແນ່ນອນໄວ້ແລ້ວ, ຄືວັນທີຊາວສາມເດືອນເມສາ, ສຳລັບການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນເດືອນທັນວາຂອງປີນັ້ນ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ອາດເຫັນຄວາມຜິດພາດໃດໆໃນການຄຳນວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕີພິມຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງລະຫວ່າງວັນທີ 21 ມີນາ 1843 ແລະ ວັນທີ 21 ມີນາ 1844, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາ." ມົນເລີໄດ້ສະໜູນເຖິງວັນທີສິບຂອງເດືອນທີ່ຈັດໄວ້ແລ້ວ, ແລະກ່ອນທີ່ຊາມູເອນ ສະໂນວ ຈະນຳຂໍ້ສະໜູນນີ້ໄປໃຊ້ເພື່ອປະກາດສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ, ມົນເລີກໍໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບມັນໄວ້ແລ້ວ. ມົນເລີແມ່ນຜູ້ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຊ້ໃຫ້ຮຽບຮຽງເຫດຜົນຕາມລຳດັບທີ່ຊາມູເອນ ສະໂນວ ໄດ້ນຳໄປໃຊ້ເພື່ອລະບຸວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ມົນເລີໄດ້ຂຽນວ່າ, "ໃນລະຫວ່າງປີ 1843, ການປະນາມຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດໄດ້ຖືກຖາໂຖມໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັບຂ້າພະເຈົ້າໂດຍສົມບູນຊົນ ແລະ ບາງເທດສະນາສະຖານ. ແຮງຈູງໃຈຂອງພວກເຮົາຖືກໃຈມຕີ, ຫຼັກການຂອງພວກເຮົາຖືກບິດເບືອນ, ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຖືກໃສ່ຮ້າຍ." ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະ ວັນທີ 21 ມີນາ 1844 ກໍໄດ້ຜ່ານໄປໂດຍບໍ່ມີການປາກົດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນຍັງໃຫຍ່ຫຼາຍ, ແລະ ຫຼາຍຄົນກໍບໍ່ໄດ້ດຳເນີນໄປກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ກ່ອນໜ້າເວລານີ້, ນັບແຕ່ປີ 1840, ມີການຄາດຄະເນວ່າມີພວກມົນເລີເອັດ 200,000 ຄົນ, ແຕ່ມາເຖິງຈຸດນີ້ເຫຼືອພຽງ 50,000 ຄົນເທົ່ານັ້ນ.

ມົນເລີໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, "ກ່ອນໜ້ານີ້ໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ້ນປີ 1843 ພົນອ້ອງບາງຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມເອີ້ນຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍວ່າ ບາບີລອນ ແລະໄດ້ຍ້າຍເນື້ອວ່າ ການອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກເຫຼົ່ານັ້ນເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກແອັດເວັນຕິສ. ຕໍ່ເລື່ອງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າເສຍໃຈຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຜົນກະທົບບໍ່ພຽງແຕ່ຮ້າຍແຮງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເຫັນວ່າ ມັນເປັນການບິດເບືອນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນການບິດຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄຳພີ." ມົນເລີໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຍອມຮັບຂ່າວສານ "ສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ" ອັນແທ້ຈິງຂອງລາວຍິ່ງຍາກຂຶ້ນ. ການປະຕິບັດນີ້ໄດ້ເຜີຍຂະຫຍາຍອອກໄປ ແລະບັນດາຄຣິສຕະຈັກກໍໄດ້ບິດປະຕູຮັບພວກເຂົາ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເປັນສັດຕູ ແລະແຍກພວກແອັດເວັນຕິສສ່ວນໃຫຍ່ອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກຂອງຕົນຕາມລຳດັບ.

ຫຼັງຈາກເວລາທີ່ລາວໄດ້ປະກາດເຜີຍແຜ່ໄວ້ໄດ້ຜ່ານພົນໄປແລ້ວ ມົນເລີໄດ້ຍອມຮັບຄວາມຜິດຫວັງຂອງຕົນກ່ຽວກັບຊ່ວງເວລາທີ່ແນ່ນອນ ແຕ່ຍັງຄົງຮັກສາຄວາມເຊື່ອຂອງລາວໄວ້. ລາວໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດຂອງຕົນຕໍ່ໄປໃນພາກຕາເວັນຕົກຕະຫຼອດລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1844

ຈົນເຖິງການເຄື່ອນໄຫວເດືອນທົດຈັດ. ລາວບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນ  
ນອກຈາກຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ກ່ອນໜ້ານັ້ນສົບແປດເດືອນ  
ກ່ຽວກັບການຖືກສາພິທີບັນຍັດຂອງໂມເຊ ຊຶ່ງໄປຫາເດືອນນັ້ນ. ລາວບໍ່ໄດ້ຄຳຄຶດວ່າ  
ຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກນຳໄປໃຊ້ໃນລັກສະນະເຊັ່ນນັ້ນ  
ຫຼືວ່າການເຊື່ອໃນຫຼັກຖານເຊັ່ນນັ້ນຈະກາຍເປັນບົດທົດສອບແຫ່ງຄວາມລອດ.  
ລາວບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນສຳພັນກັບການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນ ຈົນຮອດສອງ ຫຼືສາມອາທິດກ່ອນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.  
ໃນຈົດໝາຍເຖິງ Himes ລົງວັນທີ 6 ຕຸລາ 1844 ມັນເລີ່ມຂຽນວ່າ,  
"ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນລັດສະໝອັນສະຫງ່າໃນເດືອນທົດຈັດ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄື້ຍເຫັນມາກ່ອນ... ບັດນີ້  
ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຄວາມງາມ  
ຄວາມປະສານກົມກຽວ ແລະຄວາມສອດຄ່ອງເຫັນພ້ອມກັນໃນພຣະຄຳພີ  
ສົ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຂໍມາເປັນເວລາດົນນານ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນຈົນເຖິງວັນນີ້.  
ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂອ ຈົດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ Snow, ພີນ້ອງ Storrs,  
ແລະຄົນອື່ນໆ ໄດ້ຮັບພຣະພອນ ສຳລັບການທີ່ເປັນເຄື່ອງມືໃນການເປີດຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.  
ຂ້າພະເຈົ້າເກືອບຈະຮອດບ້ານແລ້ວ. ສະຫງ່າລາສີ, ສະຫງ່າລາສີ, ສະຫງ່າລາສີ, ສະຫງ່າລາສີ."

ຕໍ່ມາ, ມັນເລີ່ມທົບທວນຄືນຄຳປະກາດ "ສຽງຮ້ອງໃນຕອນທ່ຽງຄືນ" ແລະເອີ້ນມັນວ່າເປັນຄວາມຄັ້ງໄຄ້.  
Damsteegt ກ່າວໄວ້ວ່າ Snow ໄດ້ຮັບໂຄງຮ່າງພື້ນຖານຂອງຂ່າວສານ "ສຽງຮ້ອງໃນຕອນທ່ຽງຄືນ"  
ຈາກຜົນງານກ່ອນໜ້າຂອງ Miller.

ການຄຳນວນຂອງ Snow, ທີ່ໄດ້ຕິພິມເຜີຍແຜ່ໃນເດືອນມີນາ ຄ.ສ. 1844,  
ບໍ່ໄດ້ປະກາດເຮົາຄວາມສົນໃຈຫຼາຍປານໃດ ຈົນກວ່າຈະເຖິງການປະຊຸມຄຳພີ Exeter ໃນວັນທີ 12–17 ສິງຫາ ຄ.ສ.  
1844. ທີນັ້ນ, ວັນທີອັນແນ່ນອນຂອງເຂົາສຳລັບການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະຄຣິດ ໄດ້ກະຕຸ້ນຊາວ  
Millerite ເປັນອັນຫຼາຍ, ນຳພາຄວາມພາກພຽນດ້ານການປະກາດຂ່າວສານຂອງພວກເຂົາໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດ.  
ການຕອບສະໜອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໃນນາມຂະບວນການ Seventh Month.  
ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເບື້ອງຕົ້ນບັນດາຜູ້ນຳ Millerite ຈະມີຄວາມສົງໄສ,  
ແຕ່ຫຼາຍອາທິດກ່ອນເຫດການທີ່ຄາດໝາຍໄວ້, ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການນັ້ນ ແລະ  
ຍອມໃຫ້ທັດສະນະຂອງ Snow ຖືກຕິພິມແລະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ.

ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ ແລະ ຜົນສົບເນື່ອງຂອງມັນ

ນິມິດທຳອິດຂອງ Ellen White ສະແດງໃຫ້ເຫັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງເສັ້ນທາງໄປສູ່ສະຫວັນ  
ໂດຍມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ຂ້າງຫຼັງພວກເຂົາ ຊຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ. ຂໍ້ຄວາມທີ່ Samuel Snow  
ໄດ້ນຳສະເໜີນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງຖືກເຂົ້າໃຈ. ໃນເດືອນພຶດສະພາ 1842 ໄດ້ມີການພິມແຜນພູມ 300 ແຜ່ນ  
ສຳລັບນັກເທດ 300 ຄົນ. ຮອດວັນທີ 22 ມີນາ 1844 ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ  
ແຜນພູມນັ້ນຖືກວາງໄວ້ຂ້າງໜຶ່ງ ແລະຫຼາຍຄົນໄດ້ອອກຈາກຂະບວນການ. ຜູ້ທີ່ຍັງຄົງຢູ່ຈະຕ້ອງຄອຍຖ້າ.  
ທີ່ການປະຊຸມຄຳພີ Exeter, Snow ໄດ້ສະແດງວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844,  
ວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ຜັກດັນໃຫ້ພວກເຂົາປະກາດຂໍ້ຄວາມນັ້ນ.

ໃຈເຊັບ ເບດສ໌ ໄດ້ເລົ່າຄືນວ່າ ຫຼັງຈາກການປະຊຸມຄຳພີທີ່ອັກຊີເຕີ, ໃນຂະນະທີ່ທ່ານເດີນຜ່ານຕຸລີດໄຟ,  
ທ່ານໄດ້ຍິນສຽງຕ່າງໆ ກ່າວຊື່ວ່າ, "ຈົ່ງເບີ້, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ!"  
ການເຄື່ອນໄຫວນີ້ໄດ້ແຜ່ກວາດໄປທົ່ວສະຫະລັດອາເມລິກາພາຍໃນສອງເດືອນ,  
ນຳໄປສູ່ຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

Damsteegt ໃຫ້ຄວາມເຫັນກ່ຽວກັບກອງປະຊຸມ Low Hampton ຂອງກຸ່ມ Adventists ໃນວັນທີ 28–29  
ທັນວາ 1844 ຊຶ່ງມີ Himes ແລະ Miller ເຂົ້າຮ່ວມ. Himes ໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ບັບໂຍນພວກວິຊຸດ,

ບຸກເຮົາໂລກຄຣິດສະຕຽນ, ແລະປະກາດຄວາມພົ້ນແກ່ຄົນບາບ. ບໍ່ດົນຫຼັງຈາກນັ້ນສອງສາມອາທິດ, Advent Press ກໍໄດ້ກັບມາດຳເນີນອີກຄັ້ງ, ແລະ Himes ປະກາດວ່າປະຕູແຫ່ງຄວາມພົ້ນຍັງເປີດຢູ່. Miller ຄ່ອຍໆລະຫຼັງແນວຄິດສຸດຂັ້ນເລື່ອງປະຕູທີ່ປິດແລ້ວ ແລະກັບຄືນໄປຫາທັດສະນະເດີມຂອງລາວກ່ຽວກັບ Midnight Cry. ໃນເດືອນດຽວກັນນັ້ນ, Ellen White ໄດ້ຮັບນິມິດຄັ້ງທຳອິດຂອງນາງ, ຊຶ່ງສະແດງວ່າຜູ້ທີ່ປະຕິເສດ Midnight Cry ຈະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງ. ນິມິດນັ້ນແມ່ນສຳລັບ William Miller ພ່ຽກກັບສຳລັບຜູ້ອື່ນໆ.

## ການທົດສອບຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ມໍລະດົກຂອງ William Miller

ຈາກ Early Writings, ໜ້າ 257: “ແລ້ວຄວາມສົນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກນຳໄປຫາ William Miller. ທ່ານເບິ່ງຄືສັບສົນ ແລະ ກັ້ມຕົວລົງດ້ວຍຄວາມວິຕົກກັງວົນ ແລະ ຄວາມທຸກໂສກເພື່ອປະຊາຊົນຂອງທ່ານ. ກຸ່່ມຄົນທີ່ຄອຍເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວ ແລະ ຮັກແພງກັນໃນປີ 1844 ກຳລັງສູນເສຍຄວາມຮັກຂອງຕົນ, ຕ່ຳຕ້ານກັນແລະກັນ, ແລະ ຕົກລົງສູ່ສະພາບເຢັນຊາ ແລະ ຖອຍຫຼັງຝ່າຍວິນຍານ. ເມື່ອທ່ານໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້, ຄວາມໂສກເສົ້າໄດ້ບັນທອນເລື້ອຍແຮງກຳລັງຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນບັນດາຜູ້ນຳກຳລັງຈັບຕາເບິ່ງທ່ານ, ໂດຍສະເພາະ Joshua Himes, ແລະ ຫວັ້ນເກງວ່າທ່ານອາດຈະຍອມຮັບຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.” ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໃນບໍລິບົດນີ້ແມ່ນວັນຊະບາໃຕ. ເມື່ອ Miller ເອນເຂົ້າຫາແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍວາງແຜນເພື່ອດຶງຄວາມຄິດຂອງທ່ານອອກໄປ. ອົດທິພົນຂອງມະນຸດໄດ້ຮັກສາທ່ານໄວ້ໃນຄວາມມັດ ແລະ ຄົງອົດທິພົນຂອງທ່ານໄວ້ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຕ່ຳຕ້ານຄວາມຈິງ. ໃນທີ່ສຸດ Miller ໄດ້ເບິ່ງສຽງຂອງທ່ານຕ່ຳຕ້ານແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນ—ຄືວັນຊະບາໃຕ. ທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບຂ່າວສານທີ່ຈະໄດ້ອະທິບາຍຄວາມຜິດຫວັງຂອງທ່ານ ແລະ ສ່ອງແສງ ແລະ ສະຫງ່າລາສີໃສ່ອະດີດ. ທ່ານໄດ້ພັ້ງເກາະບັນຍາຂອງມະນຸດແທນບັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າ. ເນື່ອງດ້ວຍການຖືກຫັກໂຫຍດຈາກການງານໜັກ ແລະ ອາຍຸທີ່ສັ້ນ, ທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບເທົ່າກັບບັນດາຜູ້ທີ່ກິນທ່ານໄວ້ຈາກຄວາມຈິງ. ບາບນັ້ນຕົກຢູ່ເທິງພວກເຂົາ. ຖ້າ Miller ສາມາດເຫັນແສງສະຫວ່າງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ, ຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງກໍຈະໄດ້ຖືກອະທິບາຍ. ແຕ່ພວກເພິ່ນອີງຂອງທ່ານໄດ້ສຳແດງອອກວ່າມີຄວາມຮັກຕໍ່ທ່ານຢ່າງເລິກຊຶ້ງຫຼາຍ ຈົນທ່ານຄິດວ່າຕົນຈະບໍ່ອາດຕັດຂາດອອກຈາກພວກເຂົາໄດ້ເລີຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງຍອມໃຫ້ທ່ານຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຄວາມຕາຍ ແລະ ຊົງຊ່ອນທ່ານໄວ້ໃນອຸບັດໄມງຜົງສົບຈາກຜູ້ທີ່ດຶງທ່ານອອກຈາກຄວາມຈິງ. Moses ໄດ້ຜິດພາດກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ; ດັ່ງນັ້ນເຊັ່ນກັນ Miller ກໍໄດ້ຜິດພາດໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງຈະເຂົ້າສູ່ Canaan ແຫ່ງສະຫວັນໃນບໍ່ຊ້າ. ຄົນອື່ນໄດ້ນຳພາທ່ານໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້; ຄົນອື່ນຈະຕ້ອງໃຫ້ການຕໍ່ເຫດການນັ້ນ. ແຕ່ບັນດາທູດສະຫວັນກຳລັງເຝົ້າຮັກສາຜົງທີ່ລັກຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ນີ້ ແລະ ຈະອອກມາໃນສຽງຂອງແກສຸດທ້າຍ.”

## ບົດສະຫຼຸບ: ບົດຮຽນສຳລັບບັດຈຸບັນ

ໂດຍສະຫຼຸບແລ້ວ, ວິນລຽມ ມິນເລີເປັນແບບຢ່າງຂອງຄຣິສຕຽນເຊັ່ນເວັນທໍເດ ແອດເດນຕິສ ໃນຕອນທ້າຍຂອງໂລກ. ນິມິດຄັ້ງທຳອິດຂອງ Ellen White ເປັນສຳລັບວັນເວລາຂອງພວກເຮົາຫຼາຍກວ່າສຳລັບສະໄໝຂອງນາງເອງ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງໂລກ, ຄຣິສຕຽນເຊັ່ນເວັນທໍເດ ແອດເດນຕິສ ຈະປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງແຫ່ງສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນ. ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ກັບຕໍ່ເມື່ອເຂົ້າໃຈປະຫວັດສາດນີ້. ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໄດ້ຊຳລະຂະບວນການມິນເລີທິດໃຫ້ພົ້ນຈາກຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ຜິດ

ແລະໄດ້ຕຽມປະຊາຊົນໄວ້ສຳລັບປະສົບການແຫ່ງການທົດສອບ

ຊຶ່ງຈະນຳພາພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທິສຸດ.

ຜູ້ທີ່ມາເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຈະໄດ້ພ້ອມກັບເມື່ອພວກເຂົາຄອຍຖ້ຳເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ເວລານີ້  
ດຳລົງກົດໝາຍແບບໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອສ້າງປະຊາຊົນກຸ່ມໜຶ່ງທີ່ພຣະອົງຈະຮວບຮວມເຂົາໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທິສຸດ.

ການປະຕິເສດສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນ ແລະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງ ຄືການປະຕິເສດປະຫວັດສາດນີ້ທັງໝົດ.

ວິນລຽມ ມິນເລີໄດ້ກະທຳຜິດພາດສາມປະການ,

ແລະພວກເຮົາກໍຖືກທົດສອບດ້ວຍການທົດສອບສາມປະການຢູ່ສະເໝີ.

ຄວາມຜິດພາດປະການທຳອິດຂອງລາວຄືການປະຕິເສດສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນໃນເດືອນທັນວາ 1844.

ປະການທີສອງຄືການຟັງມະນຸດແທນທີ່ຈະຟັງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງໄດ້ນຳລາວໄປສູ່ຄວາມຜິດພາດປະການທີສາມ:

ການປະຕິເສດວັນຊະບາໂຕ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງໂລກ,

ຄຣິສຕະຈັກແອດເວນຕິດວັນທີຈັດຈະປະຕິເສດປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນ ແລະ

ການຊົງເອີ້ນໃຫ້ກັບຄືນໄປສູ່ທາງເກົ່າແກ່ ເພາະພວກເຂົາຟັງຜູ້ນຳຂອງຕົນ. ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ,

ພວກເຂົາກຳລັງຕຽມຕົນເອງເພື່ອຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ,

ໂດຍກຳລັງທຳຊ້ຳຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນຂອງມິນເລີ,

ຊຶ່ງເລີນຕົ້ນຈາກວິທີທີ່ພວກເຂົາສຳພັນກັບຂ່າວສານ ແລະ ປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນ.

ມີພຽງແຕ່ສອງຄຳພະຍາກອນເທົ່ານັ້ນທີ່ກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໄປຈົນເຖິງຄວາມ

ຜິດຫວັງຄັ້ງທີສອງ: 2300 ມື້ ("ເຖິງແມ່ນນິມິດນັ້ນຈະຊັກຊ້າ, ກໍຈົ່ງຄອຍຖ້ຳມັນ") ແລະ 2520. ການປະຕິເສດ

2520 ກໍຄືການປະຕິເສດສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ. ການປະຕິເສດສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ

ກໍຄືການຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງລົງໄປສູ່ໂລກຄືນຊົ່ວຄືນຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ.

ພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ຕໍ່ໄປອີກໃນການນຳສະເໜີຄັ້ງຕໍ່ໄປ.